

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul VI • Nr. 1 (141) • 19 ianuarie 2025

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dea răbdare!

Sfântul Civios Paisie Aghioritul

Pe unii Dumnezeu nu-i face bine ca să nu-și piardă răsplata. Precum un tată nu dă averea sa copiilor ca să nu o risipească. Atunci când medicii nu ne pot ajuta, trebuie să-l rugăm pe Dumnezeu să facă posibile cele cu neputință la oameni. Dumnezeu știe de ce avem noi nevoie. Atunci când și Dumnezeu nu ne aude, trebuie să știm că El, care din fire este bun, vrea să ne dea ceva mai bun. Numai să-L rugăm să ne dea răbdare.

Ne învață Sfinții Părinți

Cinci căi către pocăință

Sfântul Macarie Egipteanul

Cei ce nu voiesc să păzească cele ale legii, și nici să asculte nu voiesc, să se gătească să asculte și să rabde ceea ce nu voiesc. Că de vom tăcea noi, pietrele vor striga. Dacă cineva cu îndrăzneală va grăi cele de folos, plată va lua. Iar de va grăi cele despre tihnă celor ce ascultă, judecată fățarnică va lua. Că mai bine este omului primindu-și folosul din grăirea adevărului, chiar de ar fi urât de toți, decât să se vatăme din fățarnicie, deși este iubit pentru aceasta. Că pe cei ce sunt urâți de oameni fără dreptate îi va ridica Domnul, iar pe cei ce de oameni sunt îndrăgiți îi va defăima.

Și multe sunt căile spre pocăință. Mai întâi trebuie să **ne pocăim** de păcatele noastre. A doua cale este **să iertăm** aproapeii noștri. A treia este **rugăciunea** cea din toată inima înălțată. A patra este să dăm **milostenie**. A cincea este **gândul cel smerit**. Deci să nu ne lenevim, ci în toate zilele prin toate acestea să umblăm, că foarte plăcute sunt căile acestea. Dumnezeuului nostru slavă, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

Crâmpie din lumina sărbătorii

Recunoștință și rugăciune

Mitropolitul Antonie Plămădeală

Vindecarea celor zece leproși ne învață să ne rugăm. Ne învață că Dumnezeu ascultă rugăciunea noastră, dar ne mai și faptul că din cele trei feluri de rugăciuni, nu trebuie să folosim numai unul.

Există **rugăciuni de cerere**, când zicem: „Doamne auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, ia aminte la rugăciunea mea!”. Sau „Domnului să ne rugăm”, „la Domnul să cerem”.

Există apoi **rugăciuni de laudă**: „Binecuvintează suflete al meu pe Domnul”, „Laudă suflete al meu pe Domnul”, „Dimineața te voi lauda” ș.a.m.d.

Există și un al treilea fel de **rugăciune, de mulțumire**: „Mulțumescu-ți Ție, Doamne, pentru cutare și cutare”, „Mulțumesc pentru bunătățile Tale cele pământești”, după masă ș.a.m.d.

Dar noi, de obicei, facem numai rugăciuni de cerere. Noi credem că trebuie să-I comunicăm lui Dumnezeu numai cele de care avem nevoie.

Prin aceasta ne înscriem printre cei nouă. Ca să fim asemenea celui unul care s-a întors, trebuie să facem și rugăciuni de slavă lui Dumnezeu pentru tot ce ne dă, trebuie să facem și rugăciuni de mulțumire. Să-L binecuvântăm pe Dumnezeu și să-i binecuvântăm și pe cei care ne fac bine.

Ce înseamnă a binecuvânta? A vorbi de bine. A cere harul lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este Cuvântul. A vorbi de bine înseamnă a chema Cuvântul, Logosul lui Dumnezeu, pe Fiul lui Dumnezeu, în viața oamenilor.

Să fim deci și noi, nu ca cei nouă, ci să fim ca acel unul care s-a întors. Și să nu fie în viața noastră recunoștința o floare rară, ci să fie cât mai deasă. Și așa, să fim siguri că se va reinnoi fața de noi și bunăvoința lui Dumnezeu și bunăvoința oamenilor și harul Domnului va fi cu noi totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Ectenia mare (7e)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți sfinții să o pomenim, pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Acest verset are două părți, asupra cărora mă voi opri separat.

În prima e vorba de **Maica Domnului**, a cărei prezență în Sfânta Liturghie e tot atât de frecventă ca și aceea a harului. E de ajuns să menționez că ea este pomenită, împreună cu toți sfinții, la sfârșitul fiecărei ectenii, mare sau mică. În cuvântul meu asupra proscomidiei vă spuneam că, în configurația de pe sfântul disc a Împărăției Cerurilor, Maica Domnului are un văzduh numai al ei, ca una care este mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, așa cum sună imnul liturgic numit Axion. În acest sens, e de la sine înțeles că ea este și mai presus decât toți sfinții, după cum o mărturisim în Imnul Acatist. Toate acestea însă nu înseamnă nici pe departe că Maica Domnului ar fi cumva despărțită de îngeri sau de sfinți, așa cum nu este și nu poate fi despărțită de Fiul ei, Iisus Hristos. Noi știm că, înainte de a-și da duhul pe cruce, Domnul i-a incredințat-o, spre îngrijire și ocrotire, celui mai iubit ucenic al Său, Sfântul Apostol Ioan, devenit Evanghelistul. De asemenea, tot din Sfânta Scriptură știm că după înălțarea Domnului la cer ea se afla întotdeauna la rugăciune împreună cu ucenicii Acestuia, deci cu sfinții apostoli. Pe de altă parte, din Sfânta Tradiție a Bisericii cunoaștem că la cinstita ei înmormântare au fost de față toți sfinții apostoli, anume veniți de departe (cu excepția lui Toma, care a sosit mai târziu). Potrivit aceleiași Tradiții, Fiul ei nu a lăsat-o sa putrezească în groapă, ci a luat-o la Sine, ceea ce denotă ca El Însuși a așezat-o mai presus de sfinți, dar în același sobor. De aceea, în formula liturgică de mai sus, cea din prima parte, verbul *a pomeni* este la singular. Nu spunem: *Pe Preasfânta [...] și pe toți sfinții*, ci: *Pe Preasfânta [...] cu toți sfinții să o pomenim*. Altfel spus, pe ea împreună cu toți sfinții având-o în minte, după modelul ei (care îi însușește pe sfinți) să ne dăm lui Hristos.

Cea de a doua parte, **„pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”**, solicită o explicație ceva mai largă. Întreaga propoziție se sprijină pe un singur verb, a da. Cuvântul original însă nu înseamnă, simplu, a da cuiva ceva sau pe cineva (de voie sau de nevoie), ci mai degrabă a oferi sau a arunca ceva sau pe cineva în brațele cuiva. [...] Ținta ofertei este Hristos Dumnezeu, Căruia îi oferim (îi aruncăm în brațe), mai întâi:

- **pe noi înșine**, adică pe fiecare în parte și pe toți laolaltă, într-o pluralitate care nu exclude și nu anihilează insul, ci-l integrează în comuniunea Bisericii. Iată ce spune despre această Sfântul Apostol Pavel: „Pâinea pe care noi o frângem, nu este oare împărțirea cu Trupul lui Hristos? De vreme ce este o singură Pâine, noi, cei mulți, un singur trup suntem, fiindcă toți dintr-o singură Pâine ne împărțășim” (1 Corinteni 10, 16-17). Or, aceasta înseamnă că, pe de o parte, Hristos ne așteaptă cu brațele deschise („Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați” - Matei 11, 28) și, pe de alta, că noi, de bunăvoie și nesiliți de nimeni, în deplină stare de libertate interioară, suntem gata să-I plinim așteptarea. Chiar dacă suntem avertizați că brațele deschise ale lui Hristos reprezintă, de fapt, un jug, El ne asigură că tocmai întru aceasta vom afla odihnă sufletei noastre: „Luați jugul Meu asupra voastră; că jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară” (Mt 11, 29-30). Sfinții Părinți ne previn că a ne dăruii în întregime lui Hristos nu este deloc o treabă simplă

sau ușoară. Dar nu numai pe noi înșine ne oferim lui Hristos, ci

- **și unii pe alții**, ceea ce presupune o mișcare complexă, care nu se îmbie cu prea multă ușurință înțelegerii de obște. Așadar, nu e suficient ca eu pe mine însumi să mă dau lui Hristos, ci și pe cel de lângă mine, așa cum cel care-mi stă alături este îndemnat să mă ofere pe mine. E ca și cum eu aș avea drept de proprietate asupra celui-lalt, sau el asupra mea. Ei bine, oricât ar părea de absurd în ordinea minții omenești, faptul e adevărat, iar cheia lui este iubirea. Poruncă avem nu numai să-L iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru (Luca 10, 27), ci și pe noi întreolaltă: „Să vă iubiți unii pe alții! Așa cum v-am iubit Eu pe voi, așa și voi să vă iubiți unii pe alții. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, de veți avea iubire unii pentru alții” (Ioan 13, 34-35). [...]

În continuare, stihul liturgic ne îndeamnă la încă o ofertă către Hristos: **și toată viața noastră**. Aceasta înseamnă, în primul rând, că lui Hristos nu trebuie să ne dăm doar din când în când, sporadic, întâmplător, ci de-a lungul întregii noastre vieți. În al doilea rând, îi afierosim (n. *închinăm, dăruim*) lui Hristos esența vieții noastre, tot ceea ce putem realiza mai bun în traiul nostru zilnic. Nimeni să nu se sperie de această perspectivă. Creștinul de rând nu-și asumă voturile voluntare, de excepție, ale celor ce vor să devină desăvârșiți, ci își impune o viață cumpănită, păzind rânduilele elementare ale Bisericii, așa cum face orice om care se respectă pe sine. Viața sa nu e lipsită de bucuriile și plăcerile îngăduite de Dumnezeu. Nici Domnul Hristos și nici Sfântul Apostol Pavel nu recomandă asceza, ci cumpătarea. „Nu ceea ce intră în gură îl spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură” (Matei 15, 11); cu alte cuvinte, zadarnic te abții să nu mănânci ceva de dulce în post, dacă nu te abții de la clevetiri, injurii, minciuni sau de la orice fel de vorbe care incită la faptă rea; asceza trupului este anulată de libertinajul sufletesc. „Toate-mi sunt îngăduite, dar nu toate zidesc.” (1 Corinteni 10, 23). Suveran este spiritul de discernământ al fiecăruia sau, cum îi spun Părinții duhovnicești, dreapta socotință.

De-a lungul vremii, între partea întâi și a doua ale acestui stih, adică după „Pe Preasfânta, curata [...] cu toți sfinții să o pomenim”, s-a intercalat o replică a poporului: **Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi**.

Aceasta este expresia evlaviei credincioșilor, care nu vor să treacă peste amintirea Maicii Domnului fără să-i preacinstească numele și să-i ceară mijlocirea. Ea nu este rugată să ne „mântuiască”, de vreme ce numai Fiul ei o poate face, ci să ne miluiască, adică, la rândul ei, să-L roage pe El să facă milă cu noi, așa cum a făcut-o la nunta din Cana Galileii, când, la rugămintea Maicii Sale, și-a schimbat planul asupra primei minuni și i-a scos pe sărmani din impasul care le amenința demnitatea (Ioan 2, 1-11).

În finalul ecteniei mari, prin care credincioșii sunt îndemnați să-I dea lui Hristos totul, aceștia răspund printr-o adresare directă Mântuitorului.

Poporul: Ție, Doamne.

Este nu doar un răspuns, ci și o completare și un angajament, de unde se vede, o dată mai mult, participarea celor de față la oficierea Sfintei Liturghii.

Orice ectenie se încheie cu un *ecfonis*. Acesta este un cuvânt grecesc care înseamnă *rostire înaltă și clară*. Ecfonisul are un caracter concluziv, fapt pentru care se deschide cu particula *Că*, referindu-se la tot ceea ce s-a spus în ectenie, iar conținutul său este preamărirea Sfintei Treimi ca Dumnezeu unic. Numai El este îndreptățit să primească închinarea (adică adorarea) credincioșilor, după cuvântul Psalmistului: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău să-i dai mărire” (Psalmi 113, 9). E un avertisment pentru acei oameni, clerici sau mireni, care pretind, așteaptă sau acceptă să li se aducă laude, osanale sau preamărire. Cu un astfel de avertisment se încheie ectenia mare, cu întâiul ecfonis.

Preotul: Că Ție Ți se cuvine toată slava, cinstea și închinarea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în veștii vecilor.

Poporul: Amin.. (Va urma)